

Sygn. akt II CSK 864/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 903/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3.600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda M.B. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 kwietnia 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c.

W ocenie skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego i procesowego, a w szczególności art. 328 w zw. z art. 391 i art. 382 k.p.c. „przez przyjęcie przez Sąd Apelacyjny braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy, ich rażącej dysproporcji oraz uznania przez Sąd Apelacyjny pełnego rozliczenia przez pozwaną wszystkich zobowiązań jej wynikających z Umowy bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii”.

Odnosząc się do kwestii oczywistej zasadności skargi, trzeba przypomnieć, że powołując się na tę przesłankę należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10,

poz. 156). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Tym wymaganiom skarżący nie sprostał. Uzasadnienie skargi kasacyjnej przepełnione jest polemiką z dokonanymi przez Sąd ustaleniami faktycznymi, opartą na odmiennym w stosunku do przyjętej przez Sąd Apelacyjny ocenie materiału dowodowego, co jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.). Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 marca 2006 r. III CSK 17/07 (nie publ.) niedopuszczalność oparcia skargi na zarzutach dotyczących oceny dowodów niewątpliwie obejmuje niedopuszczalność zgłoszenia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c., który odnosi się wprost do oceny dowodów. Przeprowadzenie takiej oceny, jej poprawności i zgodności z przyjętymi w kodeksie postępowania cywilnego zasadami pozostaje poza zakresem oceny Sądu Najwyższego.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej nie może wynikać także „z braku merytorycznych rozważań Sądu II instancji odnośnie do zarzutów apelacyjnych”, skoro skarga kasacyjna nie została oparta na podstawie naruszenia art. 378 § 1 k.p.c.

W świetle ustaleń dokonanych w sprawie oraz niepowołania w skardze kasacyjnej argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, nie było podstaw do uznania, że zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

I.n